

Naděžda Kantová – scénář

Paní Naděžda Kantová, rozená Drholcová, se narodila 15. srpna 1940 v Okříškách. Tou dobou zuřila válka. Její otec, Josef Drholec, vyvěšoval protiněmecké letáky. Zatklo ho Gestapo a skončil v koncentračním táboře. Tuto dobu trávila malá Naďa s matkou u prarodičů v Brtnici. Kvůli bídě pobývala celá rodina v místním chudobinci.

Nahrávka: 1 : 09 – 1 : 26

„No, když byla válka, tak vlastně to jsem byla malá, tátu zavřeli. Byly mně tři roky, tak ho zavřeli, že měl letáky nějaké proti Němcům a tak.

Nahrávka 1: 43 – 1 : 48

Byl v Buchenwaldu v Německu, byl tam dva roky.“

Nahrávka 8:53 – 9:02

„Dostal tam tuberu. Říkal, když je pustili ven, tak trhali trávu, aspoň aby něco jedli.“

Otec přežil a po válce se vrátil domů. Věznění však poznamenalo jeho zdraví. I když byla paní Kantová v době války malá, některé vzpomínky jí zůstaly živě v paměti. Dodnes vzpomíná hlavně na strach, který jako dítě cítila třeba při náletech nebo odsunu německých vojsk.

Nahrávka: 3 : 36 – 4 : 06

„Říkali nám ti dospělí, že nemáme ani hlesnout, jinak nás zastřelí. A oni odjížděli Němci z Třebíče přes Okříšky na Jihlavu. Nasedali třeba do nákladního auta a ty osobáky zapálili. Tanky tam hořely po cestě, jen to bouchalo. A my jsme byli příkrčení, ani jsme nemukali.“

Ani v 50. letech nebyla situace jednoduchá. Rodina Kantových trpěla stále nouzí. V necelých 14 ti letech šla Naďa místo studií do práce. Po rozvodu rodičů dokonce i sama bydlela. Matka se odstěhovala a otec musel nastoupit na práci v uranových dolech v Příbrami. Byl tak coby komunista potrestán stranou za rozvod.

V roce 1957 poznala paní Naďa budoucího manžela Jiřího Kantu. Společně se odstěhovali za manželovými příbuznými do pohraničí. Ani zde život nebyl lehký, naopak, v leccems připomínal paní Kantové válečná léta. Vylidněná, zpustlá oblast hlídaná pohraniční stráží nebyla vlídným místem pro život.

Nahrávka: 15 : 17 – 15 : 30

„Vojáci nás kontrolovali, řekli, tam nechodte, tam jsou ti, co utíkají přes hranice. Nevíme, co by vás čekalo. Takže jsem šla z bláta do louže.“

Od 60. let nastalo pro paní Naďu příznivější období. Přestěhovala se s rodinou do Jihlavy, kde získala práci v Modetě. Konečně zažila pocit bezpečí, jistoty, dostatek jídla a dalších věcí, což předtím neznala. Klid narušil rok 1968. Při invazi sovětských vojsk paní Naďa znovu poznala strach. Strach z další války. Na následující roky normalizace ale nevzpomíná ve zlém, hlavně že se nevrátila válka a nebyla bída.

Nahrávka: 28 : 12 – 28 : 21

„Kdo jednou zažil válku, tak na ni nezapomene. A pořád sleduje, kouká, aby se někde něco nestalo.“

Pár let po sametové revoluci odešla paní Kantová do důchodu, kterého si zaslouženě užívá do těchto dnů. Dnes bydlí s dcerou a její rodinou a jak sama říká, má se teď dobře.